

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 7018201114
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7018201114.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): W. J., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Iránska islamská republika, bez dokladov totožnosti, t.č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, Bitúnkova 8, Nové Zámky, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Sa/55/2018 zo dňa 31. decembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha zmeny výroku I. rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Sa/55/2018 zo dňa 31. decembra 2018 o d m i e t a .

Vo zvyšnej časti kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-66-009/2018-AV zo dňa 28.11.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) rozhodol o zaistení sťažovateľa na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a

mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnej príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „dublinské nariadenie“) dňom 28.11.2018 a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „ÚPZC Sečovce“). Podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia do 28.02.2019.

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že sťažovateľ bol 28.11.2018 kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Šahy v meste Šahy na parkovisku pre kamióny s tým, že sa nachádzal v úkryte na ložnej ploche návesu nákladného vozidla s tureckým evidenčným číslom. Počas kontroly nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť. Po jeho predvedení pred žalovaného do zápisnice spísanej pod č. PPZ-HCP-BA12-66-008/2016-AV uviedol, že bol zadržaný políciou v Rumunsku a umiestnený v tábore pre azylantov. Lustráciou v Informačných systémoch policajného zboru žalovaný zistil, že sťažovateľ je žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunska. Svojím konaním naplnil preto podľa žalovaného podmienky jeho prevozu na územie Rumunska podľa dublinského nariadenia. Žalovaný uvedeného dňa oznámil Dublinskému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Dublinské stredisko“) dôvod na začatie konania podľa dublinského nariadenia.

3. V rámci konania vo veci zaistenia sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 28.11.2018 tento opísal svoju cestu z domovskej krajiny až na územie Slovenskej republiky. Uviedol, že sa za pomoci prevádzčača v Rumunsku ukryl v ložnej ploche kamióna, v ktorom sa mal dostať až do Nemecka, ktoré je jeho cieľovou krajinou. K začatiu predmetného konania sa vyjadriť nechcel.

4. Následne žalovaný konštatoval, že sťažovateľ bol zadržaný počas jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky. V zápisnici o výsluchu uviedol, že odmieta zotrvať na území Slovenskej republiky a za každú cenu sa chce dostať do Nemecka, z čoho mal žalovaný za preukázané, že existuje značné riziko jeho úteku.

5. Vo vzťahu k členskej krajine Európskej únie (Rumunsko), v ktorej sťažovateľ požiadal o azyl žalovaný uviedol, že v prípade účastníka konania je potrebné preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorú na území schengenského priestoru žiada, t.j. na území Rumunska. Príslušné na preskúmanie tejto žiadosti je teda Rumunsko.

6. Citujúc § 2 ods. 1 písm. f) zák. č. 404/2011 Z.z. a obsah dotknutých ustanovení Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 09. marca 2016 žalovaný uviedol, že v prípade sťažovateľa je potrebné zabezpečiť prípravu alebo výkon jeho prevozu podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. Konštatoval, že ak by nepostupoval tak, ako je uvedené vo výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia, sťažovateľovi by bola daná možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste a tým by mal žalovaný minimálnu šancu na vykonanie opatrení za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území členských štátov schengenského priestoru zo strany sťažovateľa. Bola by mu daná možnosť ďalej páchať protispoločenskú činnosť, ktorou je zdržiavanie sa na území členských štátov schengenského priestoru bez potrebného oprávnenia. Z uvedeného žalovaný vyvodil záver, že záujem spoločnosti je potrebné jednoznačne uprednostňovať pred záujmom jednotlivca (sťažovateľa).

7. Doby zaistenia (do 28.02.2019) stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby sťažovateľa, pričom vychádzal zo skutočnosti všeobecne známej z aplikačnej praxe, že jednoznačnú dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko táto doba závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Rumunska, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu na územie Rumunska, komunikácia s účastníkom konania alebo so splnomocnenou osobou účastníka konania ako aj vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe menované krajiny signatármi.

8. Zároveň konštatoval, že predmetné zaistenie účastníka konania je plne v súlade s článkom 5 odsek 1 písmeno f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) a zaoberal sa aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru so záverom, že tieto práva neupiera a plne ich rešpektuje.

II.

Konanie na krajskom súde

9. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“), v ktorej žalovanému vytýkal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, jej nesprávne právne posúdenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Poukázal najmä na potrebu preverenia reálnosti naplnenia účelu zaistenia policajnými orgánmi, ako aj na nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia týkajúce sa právnych alebo faktických prekážok v Rumunsku a v jeho azylových zariadeniach. Uviedol, že bolo povinnosťou žalovaného zaoberať sa prijímacími podmienkami v Rumunsku. Poukázal na správu Azylovej Informačnej Databázy (AID) Európskej rady pre utečencov a exilantov z 02.07.2018 o žiadateľoch o medzinárodnú ochranu na území Rumunska a prijímacích podmienkach, ktorým čelia.

10. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o potrebe rozhodnúť podľa § 230 ods. 1 písm. c) S.s.p. z nasledujúcich dôvodov:

- sťažovateľ požiadal o udelenie azylu na území Rumunska, čím táto krajina je zodpovedná za účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia;
- z preskúmaného rozhodnutia, ani z obsahu administratívneho spisu nevyplývajú ďalšie právne relevantné zistenia týkajúce sa ďalšej komunikácie žalovaného s Dublinským strediskom, teda ďalšieho dokazovania a hodnotenia skutkového a právneho stavu veci v súvislosti s povinnosťou policajného orgánu preveriť reálnosť vyhostenia cudzinca;
- s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorej zdôraznil nutnosť aktuálnych správ o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený (napr. sp.zn. 1SŽa/31/2014), ako aj povinnosť preveriť reálnosť vyhostenia cudzinca a skúmať naplnenie účelu vyhostenia (sp.zn. 9 SŽa/23/2010, sp.zn. 1SŽa/7/2016) dospel k záveru o nedostatkoch týkajúcich sa skúmania naplnenia účelu vyhostenia (presunu- pozn. kasačného súdu) do Rumunska;
- je povinnosťou žalovaného zabezpečiť ohľadom krajiny, do ktorej má byť sťažovateľ vrátený dostatočné zistenia, napr. správy z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Bukurešti, Úradu policajného pridelenca v Bukurešti a Mígračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Rumunsku, ako aj k možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle článku 3 Dohovoru a článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky;
- nemožno konštatovať, že by mal žalovaný v čase vydania preskúmaného rozhodnutia k dispozícii aktuálne správy o krajine, do ktorej má byť sťažovateľ vrátený;
- krajský súd sa vo všeobecnosti stotožnil s obsahom vyjadrenia žalovaného z 12.12.2018 o aktuálnom stave v Rumunsku (ktoré nie je v rozpore s poznatkami správneho súdu z rozhodovacej činnosti vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia vzťahujúcej sa na Rumunsko ako členský štát EÚ), podľa ktorého Rumunsko je považované za bezpečnú a demokratickú krajinu, v ktorej sú dodržiavané všetky zákony, zákonmi stanovené normy a nariadenia (žalovaný tiež poukázal na obsah rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sa/3/2018 z 05.02.2018) čím je daná vo veci aj výrazná predvídateľnosť zistení a záverov správneho orgánu ohľadom účelnosti zaistenia;
- vo vzťahu k postupu súdu podľa § 230 ods. 1 písm. c) S.s.p. o sťažovateľ nespochybňoval, že požiadal o udelenie azylu na území Rumunska, pričom danú skutočnosť oznámil žalovaný Dublinskému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa Dublinského nariadenia;
- o vzhľadom na všetky skutočnosti zistené v administratívnom konaní, predovšetkým riziko úteku

sťažovateľa a protiprávnosť jeho konania, krajský súd nenariadil prepustenie sťažovateľa podľa § 230 ods. 1 písm. a) S.s.p.

o žalovaný nevenoval v preskúmanom rozhodnutí potrebnú pozornosť otázke účelnosti zaistenia, právnym podmienkam vrátenia na územie Rumunska a pomerom v azylovom zariadení v Rumunsku - takto identifikovaný nedostatok rozhodnutia a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, však nemôže mať vzhľadom na obsah správneho konania a z neho vyplývajúce závery správneho orgánu za následok prepustenie sťažovateľa zo zaistenia a teda ide o odstrániteľnú vadu (v tejto súvislosti poukázal tiež na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku pod sp. zn. 1Szak/18/2016);

o na vyžiadanie krajského súdu žalovaný predložil Rozhodnutie o dožiadaní prijatí späť žalobcu vydané Ministerstvom vnútra, Generálnym inšpektorátom pre migráciu v Bukurešti zo dňa 11.12.2018, podľa ktorého bolo vyhovené dožiadaniu Dublinského strediska;

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu vo všetkých jeho výrokoch podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- od času vynesenia rozsudku krajského súdu došlo k novej skutočnosti, a to že Rumunsko akceptovalo žiadosť Slovenskej republiky o prijatie sťažovateľa späť na svoje územie, pričom dňa 17.01.2019 mu bolo doručené rozhodnutie Dublinského strediska o jeho odovzdaní na územie Rumunska podľa dublinského nariadenia. Sťažovateľ nesúhlasí s návratom, a preto sa mieni domáhať preskúmania aj rozhodnutia o jeho odovzdaní;

- zaistenie sťažovateľa je neprípustné z dôvodu nemožnosti jeho návratu na územie Rumunska pre možné porušenie čl. 3 Dohovoru. Krajský súd síce pripustil nutnosť posúdenia prijímacích podmienok pre žiadateľov o azyl v Rumunsku vzhľadom na zistené možné nedostatky, čo ho napokon sčasti viedlo k zrušeniu preskúmaného rozhodnutia, no prepustenie sťažovateľa nenariadil, čím pochybil a vec nesprávne právne posúdil. Nemožnosť realizácie dublinského transferu sťažovateľa na územie Rumunska z dôvodu porušenia čl. 3 Dohovoru pre neprijateľné prijímacie podmienky spôsobuje neúčelnosť zaistenia, čím je aj jeho ponechanie v zaistení v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

13. Záverom navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu mení tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd nariadil jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia a priznal mu náhradu trov konania podľa predloženého vyčíslenia. Alternatívne navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné odmietnuť v časti,

v ktorej sa domáha zmeny napadnutého rozsudku a s tým spojeného zrušenia preskúmaného rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. V ostatnej časti kasačnú sťažnosť považoval za nedôvodnú a preto ju zamietol.

16. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 2 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. februára 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

17. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného o zaistení sťažovateľa na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 230 ods. 1 písm. c) S.s.p. Bezodkladné prepustenie sťažovateľa nenariadil.

18. Na prvom mieste kasačný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, v ktorej (m.m. sp.zn. 1 SŽa/31/2014) zdôraznil nutnosť aktuálnych správ o krajine, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vrátený. Takisto v inom rozsudku (m.m. sp.zn. 9 SŽa/23/2010, resp. sp.zn. 1 SŽa/7/2016) Najvyšší súd podčiarkol nielen povinnosť preveriť realnosť vyhostenia cudzinca ale aj skúmanie naplnenia účelu vyhostenia.

19. Vyššie uvedenými právnymi názormi sa krajský súd riadil, keď žalovanému vytkol nedostatky, týkajúce sa skúmania naplnenia účelu zaistenia sťažovateľa, ktorým je jeho odovzdanie do Rumunska podľa Dublinského nariadenia. Najmä zaviazal žalovaného vykonať dokazovanie za účelom preverenia bezpečnostnej situácie, resp. k možnému porušeniu čl. 3 Dohovoru v Rumunsku.

20. Krajský súd týmto vyhovel námietkam sťažovateľa, pričom z obsahu preskúmaného rozhodnutia ako aj administratívneho spisu vyplynulo, že dokazovanie a na to nadväzujúce úvahy a závery žalovaného v tomto smere absentujú. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu o tom, že tieto vady (spôsobujúce nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia) možno odstrániť v ďalšom administratívnom konaní. Nie je úlohou súdu v správnom súdnictve nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesno-právne predpisy. Preto aj napriek tomu, že sťažovateľ v konaní pred krajským súdom predložil materiály, týkajúce sa prijímacích podmienok, ktorým čelia žiadatelia o medzinárodnú ochranu v Rumunsku, povinnosť vysporiadať sa s ich obsahom má v prvom rade správny orgán.

Podľa § 230 ods. 1 písm. c) S.s.p. ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia, ak obsahovalo odstrániteľné vady, a vec vráti na ďalšie konanie žalovanému.

21. Vyššie citované ustanovenie s obdobnou situáciou (výskytu odstrániteľných vád) počíta a na tento účel zavádza postup, podľa ktorého môže správny súd o správnej žalobe podľa § 221 ods. 1 S.s.p. rozhodnúť (okrem možností vyjadrených v § 230 ods. 1 pod písm. a/, b/ a d/) tak, že rozhodnutie o zaistení zruší vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Predpokladom tohto postupu je zistenie vád, ktoré na jednej strane mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, na strane druhej však tieto vady môžu byť odstránené v ďalšom postupe žalovaného. Žalovaný následne buď bezodkladne vydá nové rozhodnutie o zaistení, ktoré už nebude postihnuté správnym súdom vytknutými vadami, alebo prepustí žalobcu (sťažovateľa) zo zaistenia (viď Komentár k Správnomu súdnemu poriadku; BARICOVÁ, FEČÍK, ŠTEVČEK, FILOVÁ a kol., strana 1155).

22. Kasačný súd si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie, dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen v zák. č. 404/2011 Z.z., ale predovšetkým ústavným poriadkom. Avšak v danom prípade, najmä s prihliadnutím na krajským súdom zdôraznenú existenciu značného rizika úteku sťažovateľa, ktorý požiadal o udelenie azylu na území Rumunska, pričom danú skutočnosť oznámil žalovaný Dublinškému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa Dublinského nariadenia, a Rozhodnutie o dožiadaní o prijatie späť sťažovateľa vydané Ministerstvom vnútra, Generálnym inšpektorátom pre migráciu v Bukurešti zo dňa 11.12.2018, možno konštatovať, že krajský súd neporušil zákon tým, že preskúmané rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom bezodkladné prepustenie sťažovateľa nenariadil.

Podľa § 442 ods. 1 S.s.p. kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech, a generálny prokurátor za 0020podmienok ustanovených v § 47 ods. 2 (ďalej len "sťažovateľ").

23. Vo vzťahu k návrhu na zmenu napadnutého rozsudku krajského súdu, zrušenie preskúmaného rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému kasačný súd dospel k záveru o nedostatku sťažnostnej legitímácie sťažovateľa podľa § 442 ods. 1 S.s.p. V zmysle tohto ustanovenia má žalobca (sťažovateľ) sťažnostnú legitímáciu, ak vo veci samej nebolo jeho žalobe vyhovené. Krajský súd vo výroku I. napadnutého rozsudku zrušil preskúmané rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, čím vyhovel návrhu sťažovateľa v správnej žalobe. „Pod nevyhobením je nutné rozumieť jednak rozhodnutie o zamietnutí žaloby, ako i všetky procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie skončilo, t. j. odmietnutie žaloby, ako i zastavenie konania. ... Pod nevyhobením žalobe je súčasne potrebné rozumieť aj jej čiastočné zamietnutie. V takomto prípade je kasačná sťažnosť prípustná voči zamietavému výroku takéhoto rozhodnutia." (Komentár k Správne súdne poriadku; BARICOVÁ, FEČÍK, ŠTEVČEK, FILOVÁ a kol., strana 1636). Preto v tejto časti kasačný súd odmietol kasačnú sťažnosť ako neprípustnú podľa § 459 písm. b) S.s.p., t.j. ako podanú neoprávnenou osobou.

V.

24. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 230 ods. 1 c) S.s.p. a správnu žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol a v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal zmeny výroku I. napadnutého rozsudku ju odmietol pre nedostatok sťažnostnej legitímácie podľa § 459 písm. b) v spojení s § 442 ods. 1 S.s.p.

Podľa § 459 písm. b) S.s.p. kasačný súd uznesením odmietne kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, ak bola podaná neoprávnenou osobou

Podľa § 461 S.s.p. platí, že kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

25. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný právo na náhradu trov konania pred kasačným súdom nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.